

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **A. J.,**
zastoupené JUDr. Marií Cilínkovou, advokátkou
sídlem 110 00 Praha 1, Bolzanova 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
sídlem 128 01 Praha 2, Na Poříčním právu 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2019 č. j. MPSV-2019/140197-923

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2019 č. j. MPSV-2019/140197-923 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinnen** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku **zaplatit** žalobkyni na nákladech řízení částku 3 146 Kč k rukám její zástupkyně.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ostravě ze dne 10. 10. 2018 č. j. 381966/18/BR, kterým byla zamítnuta její žádost o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním

Shodu s prvopisem potvrzuje

postižením a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobkyně konstatovala, že jí byla zamítnuta žádost o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením z průkazu s označením „TP“ na průkaz s označením „ZTP“. Vyslovila nesouhlas se závěrem správního orgánu, že její zdravotní stav lze klasifikovat jako středně těžké funkční postižení. Namítala, že její zdravotní postižení odpovídá ve smyslu § 34 odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen „zákon o poskytování dávek“) klasifikaci těžkého funkčního omezení pohyblivosti. Žalobkyně současně citovala z příslušné právní úpravy a uvedla, že její zdravotní omezení má původ v úrazu kotníku na pravé dolní končetině v roce 2013, který si vyžádal operační zákroky. Trpí velmi těžkou poutavou paresou (obrnou) nervů v pravé dolní končetině. Tento stav je trvalý a má za následek omezení hybnosti kotníku. V důsledku toho je zásadně omezena v pohybu a mobilitě. Při většině úkonů v domácnosti používá invalidní vozík, bez něho neobstará ani základní potřeby, jako je vaření. Delší stání a chůze na jinou než krátkou vzdálenost, zejména mimo domácnost, je prakticky znemožněna i při použití opěrných pomůcek (francouzských holí). Při pohybu pociťuje nepřetržitou bolest kotníku, která vystřeluje až do kyčle. Na postiženou nohu prakticky nedošlápne. Není schopna delší chůze (tj. nemůže vykonávat běžné životní úkony nakupování, návštěva lékaře), při jakékoliv námaze je nucena přerušit zatížení postižené končetiny a delší dobu z důvodu vyčerpání odpočívat. V případě jakéhokoli nadměrného zatížení v podobě delší než několikaminutové chůze ztrácí v postižené noze opěru a není schopna dalšího pohybu. Její zdravotní stav je objektivizován v lékařských zprávách. Žalovaná ve svém rozhodnutí vycházela z posouzení zdravotního stavu provedeného 7. 6. 2019 posudkovou komisí MPSV. Rozhodnutí žalovaného je založeno na nesprávném posouzení skutkového stavu. Žalovaný odvolání posoudil pouze z formálního hlediska. Nedostatečně se zabýval jejími námitkami a skutečnostmi, které ke svým zdravotním potížím uvedla. Posudková komise ve svém posudku nesprávně zhodnotila její zdravotní stav. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný opomněl hodnotit její zdravotní stav v celém jeho rozsahu a omezil se na formalistickou kategorizaci poškození jejího zdraví dle přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb. konstatováním, že žádným z ve výčtu uvedených postižení netrpí. Žalobkyně má za to, že výčet zdravotních stavů v uvedené příloze vyhlášky je pouze návodem pro hodnocení stavu co do závažnosti a je toliko demonstrativní. Naopak při posouzení nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením je rozhodující až zákonná definice těžkého funkčního postižení pohyblivosti a skutečný zdravotní stav. Žalobkyně má za to, že její zdravotní stav plně odpovídá definici těžkého funkčního postižení pohyblivosti ve smyslu § 24 odst. 3 zákona o poskytování dávek, který je předpokladem pro vznik nároku na vydání průkazu ZTP. Žalovaná rozhodla v rozporu se zákonem, nedostatečně zjistila skutkový stav a zjištěné skutečnosti posoudila nesprávně a nepřipustně formalistickým způsobem.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Jednak zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že vycházel z posudku PK MPSV, jehož závěry citoval a vyslovil názor, že posudek byl vypracován ve vztahu ke všem námitkám uvedeným v odvolání. Žalovaný citoval i příslušnou právní úpravu včetně příslušných pasáží přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb. Dle žalovaného, pokud je posudkovým orgánem zjištěno závažné zdravotní postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, ať tělesné, smyslové, mentální nebo duševní, je třeba zhodnotit, do jaké míry toto postižení omezuje schopnost pohyblivosti a orientace, zda na úrovni středně těžkého, těžkého, zvláště těžkého funkčního postižení, nebo úplného postižení ve smyslu § 34 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením. Vždy je třeba objektivizovat

funkční dopad zdravotního postižení na schopnost pohyblivosti a orientace a příslušným funkčním vyšetřením ho prokázat. Při hodnocení vychází posudkový lékař z té poruchy funkčních schopností, která má nejvýznamnější dopad na schopnost pohyblivosti nebo orientace. V případě žalobkyně PK MPSV uvedla, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav je zapříčiněn stavem po zlomenině krčku kosti stehenní a po bimaleolární zlomenině vpravo v srpnu 2013, stavem po implantaci kyčelního kloubu, následná artrodéza hlezna a reziduální těžká léze peroneálního nervu vpravo, i když PK MPSV vzala v úvahu i další diagnózy. Z hlediska posudkového zhodnocení a výroku ve vztahu k nároku na průkaz je zcela zásadní a rozhodující splnění příslušného stupně funkčního postižení pohyblivosti nebo orientace dle § 34 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením. U žalobkyně je lokomoce omezena, je závislá na používání ortopedických pomůcek. Dle objektivního nálezu ortopeda MUDr. S. ze dne 28. 5. 2018 pravý talokrurální kloub zcela klidný, suchý, bez otoků, bez zarudnutí, postavení osově, valgozita paty 0, trofika v normě, plně zhojeno, na pravé kyčli rotace plné, bez omezení, bez známek dráždění. Dle RTG vyšetření konsolidace dobrá, sumace kosti plná, osově postavení, lokomoce omezena. O funkční ztrátu jedné dolní končetiny se nejedná. Žalovaný poznamenal, že zvládání či nezvládání domácích prací, nakupování, vaření, pohyblivosti, vyřizování osobních záležitostí apod. se posuzuje u deseti základních životních potřeb u příspěvku na péči dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů. Podmínky nároku na průkaz upravuje zákon o poskytování dávek pro osoby se zdravotním postižením, kde se posuzuje schopnosti pohyblivosti nebo orientace. Jedná se tedy o zcela rozdílná posudková kritéria.

3. Krajský soud v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s., zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně zákonnosti správního řízení, které předcházelo jeho vydání, dle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
4. Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ostravě ze dne 10. 10. 2018 č. j. 381966/18/BR byla zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 2. 7. 2018 o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením. Žalobkyně žádost podala z důvodu zhoršení zdravotního stavu. Podkladem rozhodnutí Úřadu práce byl posudek o zdravotním stavu OSSZ v Bruntále ze dne 14. 9. 2018, podle něhož se u žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav uvedený v odst. 1 písm. c) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., ve znění platném od 1. 1. 2014. V posudkovém závěru se konstatuje, že žalobkyně je osobou se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu ust. § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, ve znění platném od 1. 1. 2014. Stávající průkaz osoby se zdravotním postižením – I. stupně byl vydán s trvalou platností od 1. 11. 2016.
5. Proti uvedenému rozhodnutí Úřadu práce podala žalobkyně odvolání, v němž žalobkyně vytkla správnímu orgánu I. stupně nedostatečně zjištěný skutkový stav věci v oblasti zjištění a posouzení jejího zdravotního stavu, zejména co do funkčních schopností zraněné

nohy. Konstatovala, že na nohu může došlapovat pouze minimálně, její chůze je šouravá, z toho důvodu je omezena v pohybu jen na prostory svého bytu. Při sebemenší námaze si musí sednout a nohu dát nahoru.

6. V rámci odvolacího řízení byl vypracován posudek PK MPSV ČR v Ostravě ze dne 7. 6. 2019. Předsedkyní komise byla MUDr. M.K. Dalším lékařem byl MUDr. P. K. s odborností ortopedie. Podkladovou dokumentaci pro vypracování posudku tvořil posudkový spis OSSZ v Bruntále, zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího MUDr. B. S. včetně nálezů z 9. 8. 2018 a nálezů ortopeda MUDr. M. S. z 28. 5. 2018 a 11. 6. 2018, neurologa MUDr. I. K. z 25. 4. 2018 a propouštěcí zpráva Nemocnice Krnov, ortopedie o hospitalizaci žalobkyně od 30. 11. 2015 do 4. 12. 2015. Posudek obsahuje diagnostický souhrn, v němž se konstatuje, že u žalobkyně jde o stav po zlomenině krčku kosti stehenní a bímaleolární zlomenině vpravo v srpnu 2014, implantace kyčelního kloubu a následně artrodéza hlezna, reziduální těžká léze peroneálního nervu vpravo, hypertenzi, adenom sigmoidu, stav po laparoskopické resekcii v únoru 2019, komplikováno sekundárním hojením rány. Posudkové zhodnocení obsahuje toliko závěr, že se u žalobkyně jedná o zdravotní postižení, které odpovídá odst. 1 písm. c) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., v platném znění, zdravotní postižení neodpovídá a není srovnatelné s odst. 2 nebo 3 citované přílohy. O funkční ztrátu jedné dolní končetiny se nejedná. K námitkám v odvolání posudková komise uvedla, že jim nelze vyhovět, používání opěrných pomůcek lze považovat za obvyklou kompenzaci postižení pohybového ústrojí. O těžké omezení mobility se nejedná. Dle posudkové komise je žalobkyně osobou se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., ve znění zákona č. 313/2013 Sb., nejde o osobu se zvlášť těžkým funkčním postižením, nebo úplným postižením nebo s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu § 34 odst. 3 nebo 4 citovaného zákona. Jde o zdravotní stav uvedený v odst. 1 písm. c) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., nejde o zdravotní stav uvedený v odst. 3 nebo 2 citované přílohy, ani o zdravotní stav, který svým funkčním postižením odpovídá nebo je svými funkčními důsledky srovnatelný se zdravotním stavem uvedeným v odst. 3 nebo 2 citované přílohy. Tento stav byl ode dne 1. 7. 2018.
7. Následně byla žalobkyně vyrozuměna o pokračování v řízení a o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tohoto práva žalobkyně nevyužila. Poté žalovaný vydal dne 4. 7. 2019 žalobou napadené rozhodnutí, jímž odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ostravě ze dne 10. 10. 2018 č. j. 381966/18/BR zamítl a výše uvedené rozhodnutí potvrdil. V jeho odůvodnění citoval z posudku PK MPSV ČR v Ostravě, z něhož vycházel, dospěl k závěru, že žalobkyně je i nadále osobou se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Dle žalovaného postup správního orgánu I. stupně byl v souladu se zákonem o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a v souladu se správním řádem. K námitkám žalobkyně týkajícím se neschopnosti nakoupit, vyřizovat osobní záležitosti, nezvládání návštěvy lékařů či péče o domácnost, uvedl, že nejsou předmětem posouzení zdravotního stavu pro účely průkazu osoby se zdravotním postižením, nýbrž se vztahují k příspěvku na péči podle zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách. Poukázal na to, že podmínky nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením upravuje zákon o poskytování dávek pro osoby se zdravotním

postižením, přičemž se posuzuje úroveň schopnosti pohyblivosti nebo orientace. V případě žalobkyně se jedná o středně těžké postižení schopnosti pohyblivosti.

8. Podle ust. § 34 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením má osoba starší 1 roku s tělesným, smyslovým nebo duševním postižením charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, které podstatně omezuje její schopnost pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se posuzuje podle § 9 odst. 3.
9. Podle ust. § 34 odst. 2 téhož zákona, nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ (průkaz TP) má osoba se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí, v exteriéru je schopna chůze se sníženým dosahem a má problémy při chůzi okolo překážek a na nerovném terénu. Středně těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a zhoršenou schopnost orientace má jen v exteriéru.
10. Podle ust. § 34 odst. 3 téhož zákona, nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ (průkaz ZTP) má osoba s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí a v exteriéru je schopna chůze se značnými obtížemi a jen na krátké vzdálenosti. Těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a v exteriéru má značné obtíže.
11. Podle ust. § 34 odst. 4 téhož zákona, nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP/P“ (průkaz ZTP/P) má osoba se zvláště těžkým funkčním postižením nebo úplným postižením pohyblivosti nebo orientace s potřebou průvodce, včetně osob s poruchou autistického spektra. Zvláště těžkým funkčním postižením pohyblivosti a úplným postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna chůze v domácím prostředí se značnými obtížemi, popř. není schopna chůze, v exteriéru není schopna samostatné chůze a pohyb je možný zpravidla jen na invalidním vozíku. Zvláště těžkým funkčním postižením orientace a úplným postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu není schopna samostatné orientace v exteriéru.
12. Podle ust. § 34b odst. 1 a odst. 2 téhož zákona, při posuzování schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením se hodnotí a) zdravotní stav a funkční schopnosti fyzické osoby, b) zda jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, c) zda jde o podstatné omezení schopnosti pohyblivosti nebo orientace a závažnost funkčního postižení. Prováděcí právní předpis stanoví, které zdravotní stavy lze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace.

13. Podle ust. § 34b odst. 4 téhož zákona funkčními schopnostmi se rozumí tělesné, smyslové a duševní schopnosti, znalosti a dovednosti nezbytné pro schopnost pohyblivosti a orientace. Při posuzování se funkční schopnosti fyzické osoby porovnávají se schopnostmi stejně staré fyzické osoby bez znevýhodnění a hodnotí se s využitím běžně dostupných kompenzačních pomůcek.
14. Podle ust. § 34b odst. 5 téhož zákona, při hodnocení závažnosti funkčního postižení pohyblivosti a orientace pro účely nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením se vychází z poruchy funkčních schopností s nejvýznamnějším dopadem na schopnost pohyblivosti nebo orientace.
15. Podle ust. § 35 odst. 3 téhož zákona, pro účely řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením požádá krajská pobočka Úřadu práce příslušnou okresní správu sociálního zabezpečení o posouzení schopnosti pohyblivosti a orientace podle § 34b odst. 1 žadatele o tento průkaz; při rozhodování o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením vychází krajská pobočka Úřadu práce z tohoto posudku. Okresní správa sociálního zabezpečení zašle příslušné krajské pobočce Úřadu práce stejnopis posudku; výsledek posouzení je součástí rozhodnutí o přiznání nebo zamítnutí průkazu osoby se zdravotním postižením, které obdrží žadatel.
16. Prováděcím předpisem dle § 34b citovaného zákona stanovujícím, které zdravotní stavy lze považovat za podstatné omezení pohyblivosti a orientace, je vyhláška č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, přičemž zdravotní stav, které lze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání osoby se zdravotním postižením jsou uvedeny v příloze č. 4 k této vyhlášce.
17. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozhodnutí č. j. 4 Ads 263/2014-60 z 26. 3. 2015), je posudek posudkové komise MPSV ČR v řízení před správními orgány a následně i v řízení před soudem stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Posudek však lze považovat za úplný a přesvědčivý jen v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným žalobcem a tyto své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost přitom nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici.
18. Krajský soud na základě zhodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného jakož i posudku posudkové komise MPSV ČR v Ostravě, z něhož žalovaný při svém rozhodování vycházel, dospěl k závěru, že tyto požadavky na úplnost a přesvědčivost posudku nebyly v daném případě ze strany posudkové komise MPSV naplněny, a to ohledně hodnocení schopnosti pohyblivosti žalobkyně. Nárok na průkaz TP nebo průkaz ZTP se odvíjí od závažnosti funkčního postižení pohyblivosti. Posouzení míry pohyblivosti je otázkou odbornou, medicínskou a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Ten, kdo zdravotní stav posuzuje, si musí být vědom, že jeho role je především zprostředkující – má odborné informace srozumitelně a pokud možno komplexně vysvětlit „inteligentnímu laikovi“ tak, aby tento na jejich základě mohl o věci posuzované správně rozhodnout. Musí si přitom být vědom, že „inteligentní laik“ sice má duševní schopnosti porozumět těmto odborným informacím, ovšem pro jejich rychlé a patřičně důkladné

pochopení mu chybí znalost širších souvislostí a celé řady základních principů, které odborníkovi připadají samozřejmé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ads 17/2017-15). Posudek posudkové komise MPSV ČR v Ostravě obsahuje shrnutí podkladové dokumentace, kromě jiného i zprávy z ortopedie a neurologie. Pro patřičně důkladné pochopení ovšem schází popis, co přesně ta vyšetření ukázala, odborné informace nejsou srozumitelné a komplexně vysvětleny, z posudku není patrný myšlenkový postup, který vedl k závěru, že přes žalobkyní akcentované zhoršení pohyblivosti, kdy je odkázána při pohybu na dvě francouzské hole a invalidní vozík, se u žalobkyně jedná toliko o středně těžké funkční postižení pohyblivosti a nikoli o těžké funkční postižení pohyblivosti, jak namítala žalobkyně v průběhu správního řízení a shodně i v žalobě. Posudková komise se omezila toliko na konstatování, že jde o zdravotní stav uvedený v odst. 1 písm. c) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., ve znění platném od 1. 1. 2014, že zdravotní postižení neodpovídá a není srovnatelné s odst. 2 nebo 3 citované přílohy a že se nejedná o funkční ztrátu jedné dolní končetiny. Na základě čeho k tomuto strohému závěru posudková komise dospěla, ovšem vysvětleno není, k vzájemnému působení všech zdravotních obtíží žalobkyně a vlivu jednotlivých zjištěných diagnóz na funkční postižení pohyblivosti se posudková komise vůbec nevyjádřila.

19. V daném případě dle názoru soudu žalovaný vycházel z neúplného a nepřesvědčivého posouzení zdravotního stavu žalobkyně ve vztahu ke skutečnostem rozhodným pro posouzení žádosti o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením a tato vada řízení mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé. Na základě výše uvedeného soudu proto nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení, v němž je správní orgán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu.
20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 3 146 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně. Náklady řízení sestávají z nákladů právního zastoupení a to z odměny za 2 úkony právní služby po 1 000 Kč dle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b) a g), vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, a to za přípravu a převzetí zastoupení a sepsí žaloby, dvou režijních paušálů k uvedeným úkonům právní služby dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a 21 % DPH ve výši 546 Kč (21 % DPH z částky 2 600 Kč, což je součet odměny a náhrad). Advokátka doložila, že je plátkyní DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28. 4. 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně